

Slovo života na listopad 2011

**„Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“
(Mt 25,13)¹**

Ježíš právě vyšel z chrámu. Učedníci ho s určitou hrdoostí upozorňují na velkolepost a krásu stavby. Ježíš na to: Vidíte to všechno? „Amen, pravím vám: Nezůstane zde kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“² Potom vystoupil na Olivovou horu, sedl si, díval se na Jeruzalém, který měl před sebou, a začal hovořit o pádu města a konci světa.

Jak nastane konec světa? A kdy k němu dojde? Ptali se ho učedníci. Tuto otázku si kladly i následující generace křesťanů a klade si ji každý člověk. Budoucnost je skutečně tajemná a často vyvolává obavy. I dnes jsou lidé, kteří se dotazují mágů a sledují horoskopy, aby zjistili, jaká bude budoucnost, co se stane.

Ježíšova odpověď je jasná: konec časů nastane při jeho příchodu. On, Pán dějin, se vrátí. On je zářivým bodem naší budoucnosti.

Kdy k tomu setkání dojde? To nikdo neví. Může nastat v kteroukoli chvíli. Náš život je skutečně v jeho rukou. On nám ho dal a on si ho může vzít zpět i nečekaně a bez předchozího upozornění. Nicméně nás upozorňuje: budete-li bdít, budete na tuto událost připraveni.

„Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

V prvé řadě nám těmito slovy Ježíš připomíná, že přijde. Náš život na zemi skončí a začne nový život, který konec mít nebude. Nikdo dnes nechce hovořit o smrti... Lidé někdy dělají vše pro to, aby se rozptýlili, a zcela se ponoří do každodenního dění, takže zapomenou na toho, kdo nám dal život a kdo ho od nás bude požadovat zpět, aby nás uvedl do plnosti života, do společenství se svým Otcem, do ráje.

Budeme připraveni na setkání s ním? Budeme mít rozžatou lampu jako moudré panny, které čekají na ženicha? To znamená: budeme v lásce? Anebo bude naše lampa zhasnutá, protože jsme zaujatí mnoha věcmi, které je třeba udělat, prchavými radostmi, vlastněním hmotných statků, protože jsme zapomněli na jedinou podstatnou věc: milovat?

„Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

Ale jak máme bdít? Především, a to víme, dobře bdí ten, kdo miluje. To ví manželka, která očekává manžela, který se zdržel v práci nebo se vrací z dlouhé cesty. Ví to matka, která se obává o své dítě, které se ještě nevrátilo domů, ví to zamilovaný mladík, který se nemůže dočkat schůzky se svou milovanou... Kdo miluje, umí čekat, i když se druhý opozdil.

Ježíše očekáváme, když ho milujeme a velmi toužíme po setkání s ním.

Očekáváme ho tak, že milujeme konkrétně, že mu například sloužíme v tom, kdo je nám nablízku, nebo se angažujeme ve prospěch spravedlivější společnosti. Sám Ježíš nás vyzývá, abychom takto žili, když vypráví podobenství o věrném služebníkovi, který čeká na návrat pána a stará se přitom o chod domu, nebo o služebnících, kteří očekávají návrat pána a intenzivně pracují, aby využili hřivny, které od něj dostali.

„Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

\Právě proto, že neznáme den ani hodinu jeho příchodu, můžeme se snadněji soustředit na dnešek, který je nám dán s jeho starostmi, na přítomnost, kterou nám prozřetelnost nabízí, abychom ji prožili.

Kdysi jsem se spontánně obrátila na Boha touto modlitbou, kterou bych nyní ráda připomněla.

„Ježíši,
dej, abych hovořila stále tak,
jako by to bylo poslední
slovo, které mohu vyslovit.
Dej, abych jednala stále tak,
jako by to byla poslední
činnost, kterou dělám.
Dej, abych trpěla stále tak,
jako by se jednalo o poslední
utrpení, které ti mohu obětovat.
Dej, abych se modlila stále tak,
jako by to byla poslední možnost
hovořit s tebou, kterou mám zde na zemi.“

¹ Slovo života na listopad 2002, otištěno v časopise Città Nuova č. 20/2002, s. 7 a v časopise Nové město č. 11/2002, s. 15.

² Mt 24,2.